

tant la ignoscencia, aclucava 'ls ulls y 'l nin restaba sá y bo.

Y si moria algu del quins havia malmirat se n' auava al enterro, lo vell, pera assavorir lo pler de la venjansa, y alli triava novas víctimas. Los seguidors del enterro que anavan ribent y retrayent las taras del difunt, eran los assenyalats per sa mirada homeyera y quan arribavan á caseua, ay que tinch, ay que tinch, s' havian de ficar al llit ab petament de dents y secament d' eos. Y 'n voleu de febre!

Aquell vellet tenia lo geni molt estrany. Una dona compadida de son tremolor, una tarde li va donar una escudella plena de flors boscanas bullidas y fumantas pera que 's refés y ell encara fuig, tan depressa que tantost s' entrabanca ab sos esclops.

Al cap de temps se passejava una nit, catrach, catrach ab sos esclops y son bastó de grébol y s' entretenia furejant d' assi d' allá. Trova al bon metje, que sense recordarse qu' fos nit anava á visitar als pobres y lo vell aclucá 'ls ulls y 'l deixá passar; trova al dolent metje que, fregatse las mans, contava lo que podia demanar per endavant al malalt que l' esperava y 'l vell lo malmirá. Y al mitx del carrer veu una dona tapada qu' era la *Caritat* y també la malmirá perque no anés á pendre víctimas á la *Miseria*. Mes malalta y tot, aná pe'ls barris dels pobres.

Passejarás que passeja passa per davant de la fleca y lo flequer plorava fil á fil. ¡Ay senyor que 'l pá se 'm floreix en las lleixas! Malahida passa! Y l' avi tremolan, per una esoletxa de las ventallas lo malmira y li diu: —Aquesta floridura es del guix que posavas á la farina. Deu te castiga á que 't menjes aquest pá.—

Passa per ca' l' apotecari y no hi ha prou maus per d' spatxar las receptas.—Y 'l vellet crida.—Tanqueu bé las portas no vos refredeu y gardeuvos de mí—y se'n vá á l' altra carrer y per la cantonada vé lo Combregar ab resplandors de gloria, y 'l vell abaixa 'l cap fins las llosas del carrer, humiliat y per no fer cap mal al sacerdot.

Passa per la tenda y 'l carnicer ab hipócrita tristesa diu á la gent que no hi ha prou carn de bou, ni de moltó, ni de gallina y que no sab com fersho. Y la gent afligida li pagau á pés d' or los rosegons estantissos que 'ls li dona. Y part de dins lo vell sent lo bruel dels bous, lo bel de las ovellas y las gallinas com escastaynan. Y 'l vellet s' alegra perque sa venjansa se vá complint y fa l' ullet á la bagassa del carnicer qu' entafora trossos de glas ab la carn dins d' un pou que hi ha en la rebotiga.